

[Simonsen (Aarhus).]

i den øgede Udskrivning paa Befolkningen til Ejendomsbesidderne, og de har heller aldrig i deres Ejendomsforhold faaet en lignende Ekstragevinst; disse 15—20 Mill. Kr., der bliver Tale om at udskrive paa den store Befolkning, de bliver alene hævet af en Del af Grundejerne, maaske nok den største Del, men i hvert Fald ikke alle.

Baade de Konservatives og Venstres ærede Repræsentanter her i dette høje Ting og i Rigsdagen i det hele taget modsætter sig, at nogle af de rigeste i Landet kommer til atter at betale en halv Snes Millioner Kr. mere end nu i Formueskat. Det vil de overhovedet ikke tillade. Men saa maa man spørge de samme Medlemmer af de to nævnte Partier, om de nu med LigeGYldighed eller maaske endda med Tilslutning vil se paa, at en Del og delvis den mindst bemidlede Del af Storkøbenhavnns Befolkning brandskattes for en Snes Millioner aarlig til Fordel for en mindre, men bedre stillet Kreds. Dette Spørgsmaal vil det være interessant at se svaret, thi hvis man lader Huslejeloven udløbe nu uden en anden Lov eller en Fortsættelse, maa det blive Følgen, som jeg har nævnt.

Der kan heller ikke føres noget virkeligt Forsvar eller gives nogen moralsk Begrundelse for en Ophævelse af Lejerbeskyttelsen og Reguleringen og for at overgive Lejerne til Grundejendomsbesidderne. Ejendommenes Besiddere har dem jo til de gamle Priser, og de faar ikke blot et lige saa stort, men jeg tør sige et større Udbytte med de regulerede Lejepriser og under Kontrollen, end Ejerne af de nye Ejendomme faar med de Lejepriser, som gælder dér. Der er ingen som helst moralsk Grund til at give Adgang til dobbelt Udbytte af de ældre Ejendomme, og Forholdet er jo det, at den tilfældige, øjeblikkelige Ejer vil tage det hele, Efterfølgeren faar intet uden en Ejendom med betydelig flere Prioriteter paa. Herfor kan der ikke føres noget som helst Forsvar hverken af moralske eller andre Grunde.

Det vilde have været rigtigt, om man i sin Tid var gaaet til Oprettelsen af en Boligfond. Det kunde jo forudses, at Lejerne i de gamle Ejendomme ikke vilde blive uberørte af Efterkrigstiden og de Krisetilstande, der fulgte dermed. Det vilde ogsaa kunne forudses, at det vil være vanskeligt at holde den daværende Forskel mellem Lejen i de nye Ejendomme og de gamle Ejendomme. Det retfærdigste

vilde have været, at det offentlige havde taget en Del af denne Lejestigning, der maatte komme i de ældre Ejendomme, og henlagt den i en Boligfond og anvendt denne til Fremskaffelse af Lejligheder til Regulering af Boligforholdene paa en saadan Maade, at Lejerne i de nye og dyre Ejendomme kunde faa deres Andel deraf, at Forholdet kort sagt kunde reguleres helt igennem.

Den højtærede Rigsdag har ikke manglet Anledning til i rette Tid at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Allerede i 1920 blev Anledningen givet af en af mine ærede Partifæller; men man benyttede ikke Lejligheden. Dette er i højeste Grad beklageligt; men det er ikke nogen Motivering for, at det nu yderligere skulde tillades Grundejerne, som har de gamle Ejendomme, at tillægge sig en stor Ekstrafordel.

Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets villige Behandling. Vi vil af bedste Evne arbejde paa fortsat at opretholde en Boligbeskyttelse, saa længe det er nødvendigt, og jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at der her i Tinget ogsaa fra anden Side maa vise sig at være saa god Villie til at medvirke hertil, at der kan opnaas et tilfredsstillende Resultat til Gavn for den truede Lejerbefolkning i Storkøbenhavn.

Stlebsager: For dem der ventede, at den højtærede Indenrigsministers Lovforslag vedrørende Lejemaal af Boliger og Forretningslokaler m. v. vilde gaa i Retning af en Afvikling af Boligrestriktionerne, er det foreliggende Lovforslag blevet en Skuffelse. Det peger efter min Opfattelse tværtimod ret stærkt henimod den permanente Boliglovgivning, som man fra radikal og socialdemokratisk Side ønsker.

Lovforslaget har i det hele taget ikke lidt tilfælles med det Lovforslag, der blev fremsat her i Tinget i 1925 af den daværende Indenrigsminister og nuværende Handelsminister. Saaledes er Bestemmelsen om, at Boligretten skal afløse Nævnsinstitutionen, en Genganger fra Lovforslaget af 1925, selv om man ikke bibeholder Nævnene som Forligskommissærer, saaledes som man gjorde i 1925-Forslaget.

Vi stemte imod den Gang, og heller ikke det foreliggende Lovforslag ønsker vi at være med til at gennemføre. Dets Vedtagelse vil snarere komme til at hemme end fremme Boligbyggeriet, og hvis Lovforslaget bliver gennemført, vil man mod-